

der inde med, kan jo medvirke til, at hundreder, måske tusinder af unge mænd og kvinder redder livet i en eventuelt kommende militær konfrontation mellem Vesten og Saddam Hussein.

Den general er jo en af de militærpersoner i hele verden, som det er allermest interessant at udsperge ikke bare for Forsvarets Efterretningstjeneste, men også for den amerikanske militære efterretningstjeneste.

Hvorfor det? Jo, generalen er en af de mænd i Irak, der sammen med Saddam Hussein, som vi faktisk med danske tropper var i væbnet konflikt med for 10 år siden, ved mest om det irakiske forsvar, om deres våben, deres udrustning og deres taktik, og om den måde, deres kommandosystem virker på. Endnu vigtigere: Han ved også, hvor langt den irakiske stat er nået med udvikling og forbedring af sine kemiske og biologiske terrorvåben, altså giftgas. Han har også viden om, hvor langt Saddam Hussein er nået med at lave atomvåben og de nødvendige dødbringende missiler, hvor han kan ramme lande som eksempelvis Israel eller andre.

Alt det ved denne mand, som har været i danske hænder i over 2 år. Sikken en gevinst, der faldt i den danske regerings hænder den dag i juli for 2 år siden. Der er jo ingen tvivl om, at generalen ønsker at fortælle alt, hvad han ved, både til os og til amerikanerne. Det var jo den bedste sikkerhed for at opnå asyl det ene eller det andet sted.

Når man så samtidig ved, at generalen var den øverste militære leder på det tidspunkt, hvor Saddam Husseins styrker anvendte nervegas og sennepsgas til at dræbe mere end 100.000 uskyldige kurdere, ja, så er det vel klart, at statsministeren personlig har måttet vide besked om dette hele tiden.

Jeg glæder mig sammen med regeringen over dette kup. Jeg er helt klar over, at statsministeren selvfølgelig ikke kan meddele om omfanget og betydningen af alle de militære oplysninger, som vi er kommet i besiddelse af fra generalen.

Nogle kunne måske så sige, jamen måske vidste statsministeren slet ikke, at vi havde denne general her i Danmark, før han læste om det i Politiken i søndags.

Men den forklaring kan da ikke passe, for er det situationen, betyder det jo, at den danske indenrigsminister ikke straks, da hun blev orienteret om generalen, kontaktede forsvarsministeren, justitsministeren og statsministeren, og sådan handler ingen ansvarlig minister.

Jeg må derfor stille de tre sidste spørgsmål.

Spørgsmål nummer ét: Kan statsministeren forklare Folketinget, hvorfor Justitsministeriet først mere end 2 år efter generalens ankomst til Danmark gik i gang med at undersøge, om han overhovedet kunne stilles for en dommer?

Spørgsmål nummer to: Kan statsministeren forklare Folketinget, hvorfor generalen, der har fået nægtet asyl, og som er en klar sikkerhedsrisiko for uskyldige naboer, har fået lov til at færdes helt frit og bosætte sig midt i Sorø?

Og så det allersidste spørgsmål, som er et opsummerende spørgsmål: Kan statsministeren ikke forklare Folketinget, hvorfor regeringen tager mere hensyn til masse mordere, torturbødler og en mulig krigsforbryder end til landets egne borgere?

Svar udbedes.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Der er vel ingen her i Tinget, der betvivler hr. Helge Adam Møllers militærfaglige kompetence og indsigt, ej heller det konservative medlems indsigt i efterretningsmæssige spørgsmål efter mange års medlemskab af Folketingets Kontroludvalg for vore to efterretningstjenester. Derfor ved hr. Helge Adam Møller jo også mere end de fleste om den slags spørgsmål.

Jeg tror nu, man generelt skal sige, at for så vidt angår den forhenværende stabschef for den irakiske hær, som opholder sig her i landet, så procederes den sag nu engang bedst dér, hvor vi har indrettet myndigheder til at tage sig af den, nemlig hos politi, anklagemyndighed og hos domstolene.

Men da hr. Helge Adam Møller har rejst en række spørgsmål, som jo bedst besvares i det her tilfælde af mig som justitsminister, vil jeg gerne indvi hr. Helge Adam Møller i sagen ud over det, som hr. Helge Adam Møller allerede kender til sagen.

Det er fuldt korrekt, at den 3. juli 1999 indrejser den pågældende person i Danmark og giver sig til kende over for danske myndigheder. Den 5. juli 1999 skriver Den Centrale Politiafdeling, DCP, under Rigspolitichefen en modtagelsesrapport over den pågældende.

Den 5. juli 1999 orienterer Den Centrale Politiafdeling under Rigspolitichefen Politiets Efterretningstjeneste om hans ankomst og om, at han vil søge asyl og har søgt asyl den 3. juli i Danmark.

PET foretager den 7. juli 1999 en telefonisk kontakt til Udlændingestyrelsen for at forespørge, om styrelsen har kendskab til sagen. Der er